

Associacions col·laboradores

Moneda del MAN, n.º 119/288.

لا إله إلا الله وحده لا شريك له مضفر	الإمام علي الناصر لدين الله أمير المؤمنين مبارك
No hay más Dios que Dios, sólo Él, no tiene asociante Muzaffar	El imām 'Alī Defensor de la religión de Allāh Príncipe de los creyentes Mubāarak

Orlas:

بِسْمِ اللَّهِ ضَرَبَ هَذَا الدَّرْهَمَ بِالْأَنْدَلُسِ سَنَةَ سَبْعٍ وَ أَرْبَعِ مِائَةٍ
<i>En el nombre de Dios se acuñó este dirham en al Andalus año siete y cuatrocientos</i>
مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ أَرْسَلَهُ بِالْهُدَىٰ وَ دِينَ الْحَقِّ لِيُظَاهِرَهُ
<i>Muhammad es el Enviado de Dios, lo mandó con la dirección y religión verdadera...</i>

Moneda Mubarak y Muzaffar acunada en Valencia, any 407 de l'Hegira.
(Tret de www.condadodecastilla.es)

Tots els fulls de l'activitat *Tots els dies 9* realitzades fins ara se poden trobar en pdf en:
www.convenciovalencianista.org i www.rogleconstantillombart.com

Tots els dies 9

- 68 -

11 de febrer 2023

(Plaça Baro de Cortes. Valencia C.)

U dels personages del sostre dels reis, en la Sala dels Reis de l'Alhambra de Granada. La barba rogenca fa pensar en un *saqāliba*, com ho eren Mubarak i Muzaffar

Mubarak i Muzaffar

(?, s. X – Valencia, 1018)

Convencio Valencianista
cvalencianista@gmail.com

Mubarak i Muzaffar (?, s. X – Valencia, 1018)

Tant Mubarak com Muzaffar eren *saqāliba*.

Saqāliba (plural de *siqlabī*) ve de la paraula grega *sklavinoi* i, en el sentit més general, en al-Andalus se denominava aixina als esclaus procedents de territoris cristians. Com que la major part venien de terres de l'Europa Oriental –principalment de Bulgària, però també de països propers, com Bielorússia, Ucraïna, Rússia, inclús Polònia–, el terme se tradueix habitualment per esclaus i, de fet, també s'utilitzava per a denominar aixina als habitants lliures d'eixos pobles.

Podien tindre múltiples ocupacions, com sirvents, concubines, artesans, o soldats. Per ad esta última funció eren molt apreciats. En una època en la que les conspiracions contra qui detentava el poder, fora emir, sultà o califa, eren prou freqüents, resultava convenient dispondre d'una “guardia pretoriana” conformada per homes que, al vindre de terres llunyanes, no tenien cap lligam familiar en ninguna facció tribal, per lo que se podia contar en la seua llealtat.

Els germans Mubarak (Mubārak as Saqlabī) i Muzaffar (Muzaffar as Saqlabī) havien segut duts de chiquets com a esclaus a finals del segle X. Els dos havien segut castrats i educats en l'Islam i la cultura aràbiga.

Havien segut assignats al servei de Mufarriy al-Amirí, membre també dels *saqāliba*, però d'un ranc molt alt. Tenia el càrrec de cap de la policia en Medina Alzahira, ciutat palatina que havia manat edificar Almanzor en les afores de Còrdova (desestimant instal·lar-se en Medina Azahara).

Els dos germans progressaren i foren nomenats sequiers –es dir, encarregats de gestionar els regadius– de l'horta de València.

En 1009 esclata la guerra civil en el Califat de Còrdova. Al trencar-se el poder central, en cada cantó s'establí un regne de taifa al front del qual s'imposen un grup ètnic concret: berebers, andalusies o esclaus.

En la part oriental d'al-Andalus predominen els dirigents esclaus; aixina succeïx en Tortosa, València, Xativa, Denia o Múrcia.

En València, un esclau, Muyaïd al-Amirí, s'havia fet en el poder, però Mubarak i Muzaffar el desbancaren, constituint-se d'esta manera, en 1009, una taifa, un regne independent, encara que durant un temps formalment acceptaren l'autoritat del califa Hammud al-Nasir, que s'havia

impost en Còrdova. Això testimonien unes monedes (dirhems) acuñades en València que contenen el seu nom, ademés dels de Mubarak i Muzaffar (1017-1018).

Els dos germans establiren una espècie de diunvirat. Cogovernaren en igualtat. Viuran en el mateix palau i gojaran d'identiques prerrogatives. No obstant, serà Mubarak qui s'encarregarà dels assumptes del govern.

Per a enfortir el seu poder prengueren varies mesures: acolliren companys fugits de Còrdova, reforçaren les muralles de la ciutat i incrementaren el seu patrimoni. Per un costat, entre els nous nomenats se trobaven poetes i uns altres intel·lectuals que elevaren el nivell cultural de la ciutat. Aixina, per exemple, s'instal·là en València Ibn Darray al Qastallí, poeta aulic d'Almanzor, qui dedicà algun poema als germans. També acodiren comerciants, que dugueren prosperitat. Per un altre costat, els forts impostos incrementaren el descontent per part de la població.

Mantingueren bones relacions en el rei de la taifa de Tortosa, Labib, que era també esclau. En certa ocasió Mubarak li envià 500 ginetes per a ajudar-lo en la guerra contra el rei de Saragossa.

La descripció de la mort de Mubarak la proporciona el cronista al-Bayan al-Mugrib. Eixia el rei de la ciutat a passejar a cavall per les immediacions i un grup de ciutadans l'increpava pels alts impostos que suportaven; Mubarak els respongué que eren per a gastar-los en profit dels ciutadans i demanà a Déu que, si no era eixa la seua intenció, el castigara sense demora. Continuà cavalcant quan, al passar un pont de fusta, el cavall clavà la pota en un forat i caigué damunt del ginet, matant-lo a l'instant.

Aquell mateix dia el poble se sublevà i saquejà l'alcasser. Fou en el mes de maig de 1017 o 1018.

Muzaffar, segons alguns autors, fou assassinat; segons uns altres, conseqüent fugir. (I algun altre més afirma que muigué abans que Mubarak).

El poble acodí a Labib, el rei de Tortosa, per a que governara en València, i durant un temps ho feu conjuntament en Muyaïd, rei de la taifa de Denia.

J.P.B.